

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובעת: אורלי גנגר

נגד

הנתבע: ששון מתיתיהו

ב"כ התובעת: עו"ד יובל נחמני ועו"ד מיכל ירמי
ב"כ הנתבע: עו"ד מרדכי וחד

פסק דין

חלק ראשון – פתח דבר; מי ומי בהליך – בעלי הדין והעדים; תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

וכן טענות הצדדים

1. פתח דבר

עניינו של פסק הדין הוא תביעה כספית על סך של 500,000 ₪ בגין טענה לפגיעה בפרטיות. התביעה הוגשה כנגד חוקר פרטי אשר העביר דו"ח חקירה אודות התובעת לאחיה של אותה תובעת. הדו"ח הועבר כנטען אגב הליך משפטי המתנהל בין התובעת לבין האח בארה"ב. במסגרת הדו"ח נמסר מידע על שני רכיבים שמצאו דרכם לכתב התביעה:

- רכיב ראשון משניים - פירוט כניסות ויציאות של התובעת מישראל.
- רכיב שני משניים - פירוט אודות שם הבנק ומספר סניף בו מנהלת הנתבעת את חשבונה. הפירוט התגלה כלא נכון. הפירוט לא כלל את מספר החשבון, וגם ביחס לסניף הבנק ציינה הנתבעת שהיא לא מנהלת חשבונה בסניף וכי סגרה את חשבונה כבר בשנת 2003 כלומר כ-16 שנים לפני מועד הדו"ח.

2. מי ומי בהליך – בעלי הדין והעדים בהליך

- 2.1 התובעת היא אזרחית ישראל, אשר כפי שנטען ועל פניו עלה במהלך הדיון – מתגוררת מחוץ לישראל.
- 2.2 הנתבע הוא חוקר פרטי.
- 2.3 במסגרת ההליך נשמעו שלוש חקירות נגדיות, כמפורט להלן:
 - מטעם התובעת העידו ונחקרו שניים – התובעת עצמה וכן מר עידו תלמי ראש אגף הסייבר ואבטחת מידע ברשות האוכלוסין וההגירה, אשר הגיש תעודת עובד ציבור ונחקר עליה. בנוסף, הוגשה תעודת עובדת ציבור על ידי גבי' מיכל יוספוף, ראש אגף אוכלוסיות זמניות ברשות האוכלוסין וההגירה. גבי' יוספוף לא זומנה לחקירה.
 - מטעם הנתבע העיד אחד – הנתבע עצמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

3. תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

- 3.1 טענות הצדדים יובאו בסעיף 4 לפסק הדין.
- 3.2 המסגרת הנורמטיבית לדיון וציטוט סעיפי החוק הרלוונטיים יובאו בסעיף 5 לפסק הדין.
- 3.3 המידע ברכיב הראשון – שם הבנק בו כביכול ניהלה התובעת את חשבונה וכן מספר הסניף, אינו בגדר עוולה. דיון ברכיב המידע הראשון משניים וקביעה לפיה הפעולות ביחס למידע השגוי בדבר סניף בנק בו לא מתנהל חשבון אינן בגדר עוולה – יובאו בסעיף 6 לפסק הדין.
- 3.4 המידע ברכיב השני – דו"ח כניסות ויציאות מישראל, הוא בגדר עוולה. דיון ברכיב המידע השני משניים – הפעולות ביחס למידע הכניסות והיציאות מישראל וקביעה לפיה פעולות אלה הן בגדר עוולה, יובאו בסעיף 7 לפסק הדין.
- 3.5 קביעת סכום הפיצוי ודיון ביחס אליו יובא בסעיף 8 לפסק הדין.
- 3.6 שלוש הערות לפני סיום וכן סוף דבר המחייב את הנתבע בתשלום פיצוי וכן הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד יובא בסעיף 10 לפסק הדין.

4. טענות הצדדים

4.1 טענות התובעת

(א) התובעת מציינת שהנתבע, חוקר פרטי, סיפק לאחיה מידע פרטי כנגד תשלום. לטענת התובעת, פרטים מסוימים שהתחייב הנתבע למסור לא יכולים להגיע לידיעתו "אלא על ידי ביצוע עבירות פליליות על חוק הגנת הפרטיות ועל חוק המחשבים, תשנ"ה – 1995".

(ב) התובעת מציינת שהנתבע, בעצמו או בשיתוף עם אחרים, הוציא ממאגר מידע רשומה אודות כניסותיה ויציאותיה מישראל. בכך, לטעמה של התובעת, עוול הנתבע תוך הפרת הוראות סעיפים 12(1), (7), (9), (10), (11) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א 1981. עוד טוענת התובעת שמעשים אלה מהווים עבירה פלילית בהתאם לסעיפים 4 ו-5 לחוק המחשבים, תשנ"ה – 1995. באלה יש גם משום הפרת חובה חקוקה, בהתאם לסעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

(ג) עוד טוענת התובעת שהנתבע הוציא, בעצמו או בשיתוף עם אחרים, מידע אודות חשבונותיה בבנק הפועלים.

4.2 טענות הנתבע

(א) הנתבע טוען שהתובעת מנהלת מספר שנים סכסוך משפטי משפחתי אל מול אחיה. עוד טוען שבמסגרת הליכים אלה הושתו על התובעת חיובים בסכומי עתק, ואילו היא נקטה בארה"ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

בהליך של חדלות פירעון. לדברי הנתבע, במסגרת הליכים אלה פנה אחיה של התובעת אליו, ביקש את דו"ח החקירה ואף ביקש להציגו בבית המשפט במסגרת הליכי חדלות הפירעון של הנתבעת.

(ב) הנתבע טוען שעם הגשת הדו"ח הוזמן לפגישה עם עורכי דינה של התובעת וכן בכלה. באותה פגישה נערך ניסיון, לטעמו של הנתבע, "להפחידו ולהדיח אותו מלידת עדותו ו/או להשלים את החקירה בעניינה" של התובעת. עוד טען הנתבע ששם ליבו לכך שהיה נתון למעקב באותה עת. לטענת הנתבע, התביעה אינה אלא שלב נוסף במערכה המתנהלת כנגדו, בניסיון להלך עליו אימים על מנת לשבש הליכי המשפט המתנהלים בארה"ב.

(ג) הנתבע טוען שלא פגע בפרטיות התובעת, לא גרם לה עוול, לא הפר את הוראות חוק הגנת הפרטיות ו/או חוק המחשבים וכן לא ביצע כל עבירה פלילית. עוד טען הנתבע שכל מידע שהוצג בדו"ח החקירה הושג בדרכים חוקיות וללא כל כוונה לפגוע. לחילופין טוען הנתבע שקמות לו הגנות מכח סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות.

אין בכך כדי להביא מלוא טענות הצדדים אך די בכך כדי להציב המסד להמשך פסק הדין.

חלק שני – הכרעה בשאלות שבמחלוקת

5. המסגרת הנורמטיבית

5.1 בפסקאות הבאות יובא ציטוט הוראות החוק הרלוונטיות אליהן הפנתה גם התובעת - הוראות סעיפים (1), (7), (9), (10), (11) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א 1981 וכן סעיפים 4 ו-5 לחוק המחשבים, תשנ"ה – 1995.

5.2 סעיפים (1), (7), (9), (10), (11) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א 1981 קובעים כך:

2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

- (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;
- ...
- (7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם;
- (9) שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה;
- (10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9);
- (11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

5.3 סעיפים 4 ו-5 לחוק המחשבים, תשנ"ה 1995 קובעים כך:

4. החודר שלא כדין לחומר מחשב הנמצא במחשב, דינו – מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "חדירה לחומר מחשב" – חדירה באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב, או על ידי הפעלתו, אך למעט חדירה לחומר מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979.

5. העושה מעשה האסור לפי סעיף 4 כדי לעבור עבירה על פי כל דין, למעט על פי חוק זה, דינו – מאסר חמש שנים.

5.4 בפסקאות הבאות ייערך דיון בשאלה האם פרסום מידע בדבר סניף הבנק בו מנהלת התובעת חשבונה וכן בדבר פרטי יציאות וכניסות של התובעת מישראל הוא בגדר עוולה.

6. דיון ברכיב המידע הראשון משניים – הפעולות ביחס למידע השגוי בדבר סניף בנק בו לא מתנהל חשבון

התובעת, אינן בגדר עוולה

6.1 התובע מסר בדו"ח שהעביר לאחיה של התובעת, מידע לפיו התובעת מנהלת חשבון בנק בבנק הפועלים, בסניף מסוים שפרטיו נרשמו בדו"ח. פרטי החשבון לא נמסרו וכפי שיובהר להלן – התובעת כלל אינה מנהלת חשבון בנק באותו סניף.

6.2 המידע הנטען בדבר סניף הבנק בו כביכול מנהלת התובעת חשבון התברר כמידע שאינו נכון. עולה שאכן בעבר הרחוק, ועד כשש עשרה שנים לפני מסירת המידע ניהלה התובעת חשבון באותו סניף בנק, אך בכל מקרה אין מדובר בנתון רלוונטי. בוודאי אין מדובר במידע אודות התובעת שהועבר תוך ביצוע עוולה.

6.3 בחינת סעיפי החוק הרלוונטיים

לעניין זה, בחינת סעיפי החוק הרלוונטיים בחוק הגנת הפרטיות אליהם הפנתה התובעת מלמדים שאין עוולה וזאת כדלקמן:

(א) המידע השגוי בדבר סניף הבנק לא הפר הוראת סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות – דיון בכל

סעיפי המשנה אליהם הפנתה התובעת

- סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות קובע שפעולת "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת" היא בגדר פגיעה בפרטיות. בעניינינו לא הוכח שהנתון השגוי התגלה תוך פעולת בילוש או התחקות "העלולים להטרידו או הטרדה אחרת". לא הוכחה כל הטרדה בעובדה שהנתבע "הצליח" לגלות פרטי סניף בנק בו התובעת לא פעילה, נכון למועד פסק הדין, למעלה משש עשרה שנים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

- למען הסר ספק יובהר, שאפילו הושג המידע השגוי לאחר בילוש או התחקות – הרי אין בכך כדי להקים מיניה וביה קיומה של עוולה מצד הנתבע, החוקר הפרטי. **בכל הקשור לעבודתו של חוקר פרטי קיים מתח בין ההיתר שניתן לחוקר הפרטי לפעול מכח החוק לבין הרצון לשמור על פרטיותם של הנחקרים, ושל אלה עליהם משיג החוקר הפרטי מידע. העובדה שהמחוקק הסדיר בחוק את פעולת החוקרים הפרטיים, היא הנותנת שהכוונה היתה להעניק לבעלי רישיון היתר גם לבלוש ולהתחקות אחרי אחרים.**

לעניין זה ר' סעיף 1 לחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, תשל"ב – 1972, שם הוגדר חוקר פרטי כמי שעוסק בהשגת ידיעות על הזולת, כלומר כמי שעוסק "בבילוש או התחקות" וכלשון החוק (ההדגשות לא במקור) -

"חוקר פרטי" – מי שעוסק בהשגת ידיעות על הזולת או באיסופן, לצרכי אחרים ודרך שירות לכל, ושלא לצרכי מחקר מדעי, סקר דעת קהל או פרסום ברבים או לצורך מסירת ידיעות ללשכת מידע על עוסקים לפי חוק נתוני אשראי, התשע"ו-2016

עוד ר' למשל ע"פ (חי" 616/05, מדינת ישראל נ' שווגר שי (מיום 25/5/2006, השופטת ס' נשיא שי ברלינר, השי' י' גריל, השי' א' שיף) שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור):

"חוקר פרטי, מעצם אופי תפקידו, אמור ורשאי לפגוע, בתנאים מסוימים, בפרטיות. כך למשל, האיסור לבלוש או להתחקות אחר אדם העלולים להטרידו (סעיף 1)2 לחוק הגנת הפרטיות) וודאי מופר במידה כלשהי מעצם עבודתו של חוקר פרטי"

כלומר, קיימים מקרים בהם המחוקק דווקא מתיר בילוש והתחקות אחר אדם. מקרים בהם אותו בילוש והתחקות נעשים כדין ועל ידי בעל רישיון חוקר. לאור האמור לעיל ומכיוון שהנתבע רשאי לערוך חקירות בוודאי שאין לראות במידע השגוי שהעביר הנתבע ביחס לניהול פעיל של חשבון בנק – כהפרת הוראות סעיף 1)2 לחוק הגנת הפרטיות.

(ב) המידע השגוי בדבר סניף הבנק לא הפר הוראת סעיף 7)2 לחוק הגנת הפרטיות סעיף 7)2 לחוק הגנת הפרטיות קובע שיראו פגיעה בפרטיות, במקרה של "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם" (ההדגשות לא במקור). לעניינינו לא הוכח שהמידע השגוי שהועבר הוא בגדר הפרת חובת סודיות שנקבעה בדין. מכאן, אין לראות בכך כהפרת הוראות סעיף 7)2 לחוק הגנת הפרטיות.

(ג) המידע השגוי בדבר סניף הבנק לא הפר הוראות סעיף 9)2 לחוק הגנת הפרטיות סעיף 9)2 לחוק הגנת הפרטיות קובע שיראו פגיעה בפרטיות במקרה של "שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה". במקרה כאן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

כלל לא היה שימוש בידיעה על ענייניה הפרטיים של התובעת, שכן כאמור מידע זה היה שגוי. מכאן אין לראות בכך הפרת הוראת סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות.

(ד) המידע השגוי בדבר סניף הבנק לא הפר הוראות סעיף 2(10) לחוק הגנת הפרטיות סעיף 2(10) קובע שיראו פגיעה בפרטיות במקרה של "פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9)". בסעיפים (א) עד (ג) לעיל הובהר שלא היתה הפרה של הסעיפים הרלוונטיים – 2(1), 2(7) או 2(9) – מכאן ממילא לא התקיימו יסודות ההפרה של סעיף 2(10) לחוק הגנת הפרטיות.

(ה) המידע השגוי בדבר סניף הבנק לא הפר הוראות סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות סעיף 2(11) קובע שיראו פגיעה בפרטיות במקרה של "פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד". בעניינינו, בוודאי שלא היה בפרסום המידע השגוי ביחס לסניף הבנק כפגיעה במצב בריאותה של התובעת, או בכל אחד מהרכיבים האחרים שבסעיף 2(11) לחוק. מכאן ממילא לא התקיימו יסודות ההפרה של סעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות.

6.4 לסיכום ביחס לרכיב התביעה הראשון והערה למען הזהירות ביחס להיקף הפיצוי (א) מכל האמור לעיל עולה שהפעולות ביחס למידע השגוי בדבר סניף בנק בו לא מתנהל חשבון התובעת, אינן בגדר עוולה.

(ב) למעלה מהנדרש ייאמר שאפילו הייתי קובע שפעולות אלה הן בגדר עוולה, עדיין אפשר ולא היה בכך כדי לשנות תוצאתו הכספית של פסק הדין. לעניין זה ר' הרחבה בסעיף 4.8 לפסק הדין.

7. דיון ברכיב המידע השני משניים – הפעולות ביחס למידע בדבר כניסות ויציאות מישראל הן בגדר עוולה

7.1 פירוט כניסות ויציאות – מידע חסוי על פי דין פירוט כניסות ויציאות מישראל, הוא בגדר מידע חסוי על פי דין. ההיתר למתן פירוט כזה הוא אך ורק לאדם שהמידע מתייחס אליו או גוף שהוטלה עליו בחיקוק חובה או תפקיד לאמת את פרטי הזיהוי.

לעניין זה ר' סעיף 29(א) לחוק מרשם האוכלוסין תשכ"ה – 1965, המתייחס לזכותו של כל אדם לקבל מידע אך ורק לגביו וכן ר' סעיף 29(ב) לחוק מרשם האוכלוסין המתיר לכל אדם לקבל מידע אך ורק ביחס לשמו ומענו של אדם אחר, וכלשון החוק (ההדגשות לא במקור):

29. (א) כל אדם רשאי לקבל ידיעה בנוגע לרישום לגבין במרשם וכן העתק או תמצית מן הרישום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

(ב) כל אדם רשאי לקבל ידיעה על שמו ומענו של כל אדם הרשום במרשם.

רק במקרים מיוחדים, ובכפוף לחוק, ניתן למסור מידע לגוף חיצוני ובלבד שלגוף זה יש תפקיד סטטוטורי או שהוא מחויב על פי חוק לאמת פרטי זיהוי של אדם. לעניין זה ר' סעיף 29 לחוק מרשם האוכלוסין הקובע כך (ההדגשות לא במקור):

29.א. (א) על אף הוראות סעיף 29, ובלי לגרוע מהן, רשאי המנהל או מי שהוא הסמיך לכך, לבקשת גוף כמפורט להלן, למסור לו פרטי רישום כאמור בסעיפים קטנים (ב) ו-(ג) של הסעיף האמור, למעט מקום הלידה והלאום, וכן תאריך פטירה (בסעיף זה – פרטי רישום), הדרושים לאותו גוף לצורך מילוי חובתו או תפקידו כאמור בפסקאות (1) או (2) לפי הענין, ביחס לכל אדם שפרטי רישומו התבקשו כאמור, ובלבד שאותו גוף התחייב כי לא יעשה שימוש בפרטי הרישום שיימסרו לו אלא למטרה שלשמה נמסרו:

- (1) גוף שמוטלת עליו חובה בחיקוק לאמת את פרטי הזיהוי של אדם עם פרטי הרישום המופיעים לגביו במרשם;
- (2) גוף שהוטל עליו תפקיד בחיקוק, ושביצוע תפקידו כאמור מצריך אותו לאמת את פרטי הזיהוי של אדם עם פרטי הרישום המופיעים לגביו במרשם.

כלומר, בכל מקרה לא מותר לחוקר פרטי לחדור למאגרי המידע של מרשם האוכלוסין ולקבל מידע ביחס לאזרחים שונים. על האיסור שבדין למסור מידע העיד גם מר עידו תלמי ראש אגף הסייבר ואבטחת מידע ברשות האוכלוסין וההגירה, ועל כך בפסקה הבאה.

7.2 עדותו של ראש אגף הסייבר ואבטחת מידע ברשות האוכלוסין וההגירה ביחד לכך שהמידע הוא

חסוי

מר עידו תלמי, ראש אגף הסייבר ואבטחת מידע ברשות האוכלוסין וההגירה מסר תעודת עובד ציבור בה התייחס לגישה למאגרי המידע של מרשם האוכלוסין. בהתאם לאמור בתעודת עובד הציבור – הגישה למאגרים מותרת רק לאנשי רשות האוכלוסים וההגירה ולגופים שכאמור הותר להם לעשות כן. מר תלמי ציין בהגינות כי "ישנם מקרי קצה כדוגמת אדם שהוגדר כאפוטרופוס יקבל/יעיין במידע שאינו נוגע לילדיו הקטינים". אך בכל מקרה, אין היתר לחוקר פרטי לגשת ולעיין בפרטים הנמצאים במאגרי המידע של מרשם האוכלוסין.

בחקירתו הנגדית הדגיש מר תלמי שגם כאשר דלפו לציבור פרטים ממאגרי המידע, הרי אלה לא כללו פירוט כניסות ויציאות מישראל וכלשונו (ע"מ 22 לפרוטוקול, ש' 6-12, ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

"אז, אז אני אספר. התוכנה הזו דלפה לא מרשות האוכלוסין היא דלפה ממשרד הרווחה על ידי עובד שבמשרד הרווחה שלח את המידע. התוכנה הזאת קיימת בשוק כבר מספר שנים רבות. והיא לצערי הרב, לצערי הרב היא ממשיכה להיות מתוחזקת על ידי דליפות כאלה ואחרות ממאגרי מידע שונים. ומיטב ידיעתנו לא מרשות האוכלוסין וההגירה. בתוכנה הזו אין למיטב ידיעתנו כניסות ויציאות מהארץ"

ומיד לאחר מכן (בע"מ 22 לפרוטוקול ש' 14-18) שב והדגיש מר תלמי מנהל אגף הסייבר :

"אין כניסות ויציאות מהארץ. אנחנו גם - אנחנו גם לא זיהינו לפחות במהלך שנותיי ברשות, אני משנת 2013, ראש אגף סייבר ואבטחת מידע ברשות. לא נתקלנו במאגר מידע שהיו בו את הכניסות ואת היציאות מהארץ שדלף לאינטרנט. ככל שאנחנו מכירים זה רק - זה נמצא, מידע שנמצא רק ברשותנו כרגע"

כלומר – גם כאשר דלף מידע מרשות האוכלוסין וההגירה, לא כלל המידע פרטים בדבר כניסות ויציאות מישראל. מכאן, על פניו, המידע המפורט שהיה בידי הנתבע נבע מכך שעיינן ו/או קיבל גישה למאגר מידע בניגוד לדין. הנתבע קיבל מספר הזדמנויות במהלך חקירתו הנגדית על מנת לנמק האם המידע הגיע אליו שלא באמצעות חדירה למאגר מידע חסוי. ואולם הנתבע הקפיד לא למסור כל נימוק והסבר כיצד הגיע אליו המידע – שלא באמצעות חדירה למאגר מידע חסוי. על כך בפסקה הבאה.

7.3 הנתבע מתחמק בחקירה הנגדית מהאפשרות לנמק האם המידע הגיע אליו שלא באמצעות חדירה למאגר מידע חסוי

(א) הנתבע לא מסר בתצהירו כל הסבר משכנע לדרך בה הגיע המידע החסוי על פי דין לידיו. גם חקירתו הנגדית לעניין זה לא הואילה לטענתו לפיה המידע התקבל באופן חוקי. בחקירה הנגדית דאג הנתבע להדגיש שהמידע הושג כחוק, ובאותה נשימה הצהיר היפוכו של דבר לפיו כלל אינו יודע כיצד הושג המידע. וכך למשל נשאל והשיב הנתבע (ע"מ 53, ש' 11-4, ההדגשות לא במקור):

עו"ד נחמני : עכשיו תראה, כשאתה עומד פה היום אתה יודע בוודאות שהמידע שהוכלל בדוח החקירה הושג כדין נכון?

מר. מתיתיהו : במאה אחוז.

עו"ד נחמני : במאה אחוז, נכון?

מר. מתיתיהו : כן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

ומיד לאחר מכן אמר היפוכו של דבר:

עו"ד נחמני: **ואתה יודע את זה, אתה יודע את זה משום שאתה יודע כיצד הוא**

הושג נכון?

מר. מתיתיהו: **לא.**

הנתבע טען שהוא מעסיק חוקרים פרטיים רשומים ובעלי מקצוע, אך כלל לא ידע מי הוא איש המקצוע שכביכול מסר לו את המידע החסוי. ושוב אמר הנתבע דבר והיפוכו. טען שנחקר במשטרה עם בעל מקצוע בשם חגי תאומים והתיקים כנגדם נסגרו – אבל הקפיד לומר שכלל אינו יודע אם אותו "חגי תאומים" הוא זה שמסר את המידע החסוי, וכלשונו (ע"מ 56-57 לפרוטוקול, ההדגשות לא במקור):

מר. מתיתיהו: **נחקרתי במשטרה על דרכי הפעולה שלי, חגי תאומים במשטרה נחקר על דרכי הפעולה שלו. נגד שנינו נסגרו התיקים.**

כב' השופט: **טוב.**

עו"ד נחמני: **עכשיו-**

מר. מתיתיהו: **שם הצהרנו את כל מה שהיה לנו להצהיר.**

עו"ד נחמני: **עכשיו בכל זאת, נשאל שאלה. חגי תאומים הוא האיש שמסר לך את המידע הזה?**

מר. מתיתיהו: **אני לא זוכר בדיוק.**

הנתבע המשיך בגרסתו, אשר במלוא הכבוד כללה יותר מידי התפתלויות, וציין שהוא צריך לבדוק מי היו אנשי המקצוע עימם עבד בתקופה הרלוונטית. ומיד לאחר מכן אמר היפוכו של דבר לפיו אינו יכול לבדוק דבר וכלשונו – "אין לי איפה להסתכל". לעניין זה ר' ע"מ 58 לפרוטוקול, ש' 14-21, שם נשאל והשיב הנתבע כך (ההדגשות לא במקור):

עו"ד נחמני: **אתה לא יודע? אתה יכול להצביע על שם אחר שבוודאות מסר לך פרטי מידע שהוכללו בדוחות החקירה?**

מר. מתיתיהו: **אני צריך להסתכל באותה תקופה עם מי עבדתי.**

עו"ד נחמני: **אל—**

מר. מתיתיהו: **וזה גם כן מה שמסרתי במשטרה.**

עו"ד נחמני: **עד שהגעת לפה, ואחרי חקירות משטרה, והתצהיר שלך, לא הסתכלת**

מר. מתיתיהו: **אין לי איפה להסתכל.**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

לא ברור כיצד התנהלות כה יוצאת דופן, שגרמה לחקירה פלילית כנגד הנתבע ולתביעה אישית בסך של 500,000 ₪ לא הביאה את הנתבע להפוך כל אבן ולהוכיח את צדקתו. הנתבע נשאל פעם נוספת והשיב (ע"מ 60 לפרוטוקול, ש' 6-2):

כב' השופט: ... איך לא שמרת, אם, דווקא אם ידעת שיש פה מקרה יוצא דופן נקרא לזה כך, איך לא שמרת את הנתונים?

מר. מתיתיהו: כי אני בטוח באמת שלי. לא ראיתי את הצורך לשמור שום - זה גם משהו שלא שמעתי אותו לפני כן.

במלוא הכבוד קשה לקבל את גרסת הנתבע לפיה קבלנים עצמאיים עלומים שאינו יודע מי הם, השיגו את המידע באופן חוקי לחלוטין. ההתחמקות העקבית של הנתבע ממתן תשובה שתאשש את גרסתו, מחזקת דווקא את ההנחה שהמידע אכן הושג על ידי גישה ישירה למאגרי המידע. כך בכלל וכך במיוחד כאשר הנתבע עמד לחקירה פלילית במשטרה וכן נמצא כעת בסיכון של תביעה אזרחית בסך של 500,000 ₪. אילו היה בסיס לטענות הנתבע – הוא היה דואג להביאו ולהציבו ולא להתחמק באמירות שווא בדבר עובדים שונים, שכלל אינו יודע מי הם.

7.4 השימוש במידע הוא עוולה מכח סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות

(א) סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות רואה, כאמור, כעוולה מעשה שהוא "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם". בעניינינו, החיסיון של דו"ח מרשם האוכלוסים נקבע בדין ומכאן חדירה אליו והפצתו הם עוולה כלפי התובעת שנפגעה מכך.

(ב) לא קמה הגנת תום הלב - הנתבע טוען להגנה מכח סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות. הגנה הנובעת מפעולות שבוצעו בתום לב. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע שישה מקרים בהם תקום הגנה למעוול שביצע את העוולה בתום לב.

בעניינינו לא קמה הגנת תום הלב. הגנת תום הלב מתייחסת לפעולות שונות, לרבות פעולה שנעשת "תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד שלא נעשתה דרך פרסום ברבים" (סעיף 18 (2) (ד) לחוק). ואולם תום הלב אינו מכשיר ואינו מתיר פעולות שאסורות על פי דין. ככל שחוק מרשם האוכלוסין אוסר פרסום מידע הנמצא במרשם – הרי אין מקום לטעון שחוק הגנת הפרטיות דווקא מתיר הפרסום, ובלבד שזה היה בתום לב.

זאת ועוד, עצם החדירה למאגר המידע מאיינת ומבטלת כל טענה אפשרית לתום לב מצד הנתבע. לעניין זה ר' למשל כבר בע"פ 5026/97, ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל, (מיום 13/6/1999, הני' א' ברק, השי' א' מצא, השי' ח' אריאל) שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור): "תום הלב' הראשוני בעניינינו הוא בבחינת שער שרק אם עוברים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

בפרטיות. מכאן שניתן לראות את "תום הלב" גם כדרישה השלובה בכל אחת ואחת מהנסיבות המפורטות בסעיף 18(2).

8. ולאחר שנקבעה העוולה - קביעת סכום הפיצוי

8.1 סעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות קובע פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של עד 50,000 ₪. לדברי התובעת סכום זה נכון למועד סיכומיה עומד על הסך של 61,000 ₪. בנוסף, קובע סעיף 29א(ב)(2) לחוק שכאשר "הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק".

8.2 אין לראות במעשיו של הנתבע כמעשים שנעשו "בכוונה לפגוע" או בזדון. הנתבע אכן כשל ומכאן יש לחייבו בפיצוי, ואולם פעולותיו נעשו במסגרת עבודתו ומשלח ידו, ללא כל קשר לתובעת אשר ספק אם הכיר אותה טרם פנייתו של אחיה. אין מדובר בפעולה זדונית בגינה יש לחייב את הנתבע בכפל פיצוי.

8.3 לאחר שבחנתי פעם נוספת את התנהלות הנתבע והפגיעה בפרטיות התובעת, ותוך שאני נותן דעתי גם לערך המוגן של שמירת הפרטיות, אני מעמיד את סכום הפיצוי על סך של 30,000 ש"ח בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל.

8.4 במאמר מוסגר ייאמר שאף אם הייתי קובע שגם אירועי המידע השגוי ביחס לסניף הבנק הם בגדר עוולה, הרי בהחלט אפשר ולא הייתי קובע פיצוי נוסף ונפרד. לעניין זה ר' בהיקש, פסיקת בית המשפט ביחס לפיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965. בפרסומי לשון הרע הרי לעיתים נקבע שאין מקום לתחשיב אריתמטי ביחס ל"שוויון" של כל פרסום, ור' לעניין זה ת"א (מחוזי תל אביב) 14-11-14264, כנפו נ' גינבורסקי, (מיום 4/1/2018, השופטת א' כהן) – וכן ערעור על פסק הדין שנדחה – ע"א 1286/18, גינבורסקי נ' כנפו (מיום 5/7/2019).

חלק שלישי – הערות לפני סיום וכן סוף דבר

9. שלוש הערות לפני סיום

9.1 הערה ביחס לדו"ח כניסות ויציאות - למען הסר ספק נתתי דעתי לכך שבשיחה שניהל הנתבע עם נציגי התובעת טרם הגשת התביעה, התריסו בפניו שגם המידע בדו"ח כניסות ויציאות מהארץ אינו נכון. אין בכך כדי לשנות תוצאת פסק הדין. אני מקבל לחלוטין הטענה שמדובר בדו"ח עם נתוני אמת ובכל מקרה הנתבע לא הוכיח בחקירה הנגדית או בהליכים מקדמיים שהוצגו – שאין בו אמת.

9.2 הערה ביחס לכך שהדו"ח הוכן לצורך הגשתו בהליך משפטי – הנתבע מפנה לכך שסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות מקים הגנה במקרה בו "הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965". לדברי הנתבע, מכיוון שהדו"ח נדרש לצורך הליך משפטי, כאמור בסעיף 13 (5) קיימת הגנה ל"פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 62235-09-19 גנגר נ' מתיתיהו

כדי דיון כאמור". אין לקבל טענה זו. ככל שנקבל את הטענה, נאלץ לומר שיש לבטל את החיסיון על פי דין הניתן מכח חוק מרשם האוכלוסין, בכל פעם שבעל דין שכנגד מעוניין לחקור ואולי גם לפגוע בפרטיות שלא כדין. ויודגש – אין מדובר בפגיעה בעלמא בפרטיות התובעת, אלא בפגיעה בניגוד לחוק, ופגיעה כזו לא מוכשרת לא על ידי תום לב, וגם לא על ידי הצגתו בבית משפט של תוצר הפעולות הפוגעניות בבית המשפט, קרי הצגת הדו"ח שהפיק הנתבע.

9.3 הערה ביחס לחקירה הפלילית אליה זומן הנתבע – הנתבע מציין שזומן לחקירה פלילית וזו לא הבשילה לכתב אישום. תיק החקירה נסגר. במלוא הכבוד אין בכך דבר. העובדה שהרשות החליטה, משיקוליה שלה, לא להגיש כתב אישום – אין בה כדי ללמד שלא נעוולה עוולה. יותר מכך, לעיתים אפילו מוגש כתב אישום המסתיים בזיכוי – עדיין אירועי כתב האישום יכולים להצמיח טענות לעוולה שעוול הנאשם שזוכה.

10. סוף דבר

לאור האמור והסיכום בסעיף 8.3 לעיל, אני מחייב את הנתבע בתשלום הסך של 30,000 ש"ח בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק דין זה ועד למועד התשלום בפועל. בנוסף אני מחייב את הנתבע בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 7,000 ₪, סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשפ"ב, 24 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט

